

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 261/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátkou JUDr. Ľubicou Višňovskou, Advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 225/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 225/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 15. marca 2010 Okresný súd Košice I (ďalej len „okresný súd“) rozhodol rozsudkom vo veci vedenej pod sp. zn. 34 C 197/1992, ktorým vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Proti predmetnému prvostupňovému rozsudku podala sťažovateľka 21. mája 2010 odvolanie. Krajský súd rozhodol o podanom odvolaní rozsudkom sp. zn. 4 Co 180/2010 z 27. januára 2011, ktorým potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu. Sťažovateľka v sťažnosti ďalej uviedla, že „generálna prokuratúra SR podala mimoriadne dovolanie na Najvyšší súd SR a to dňa 30.9.2011 pod VI/1Pz493/11-11. Na základe podaného podnetu GP SR Najvyšší súd SR rozhodol uznesením zo dňa 28.5.2013 pod č. 6Mcd0 18/2011 a rozhodol, že rozsudok KS Košice zo dňa 27.1.2011 sp. zn. 4 Co 180/2010 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie. Takto sa vec vrátila Krajskému súdu dňa 30.1.2014 a v súčasnosti je táto vec vedená pod č. 4 Co 225/2013. Vzhľadom na celkovú dĺžku prejednávanej veci, keďže vec nebola rozhodnutá Krajským súdom ani v októbri r. 2014, sťažovateľka podala sťažnosť k rukám predsedu KS dňa 24.10.2014.“.

O odvolaní sťažovateľky po vrátení veci najvyšším súdom nebolo rozhodnuté, čím podľa sťažovateľky dochádza k porušovaniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 225/2013 porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby ústavný súd krajskému súdu prikázal v predmetnej veci konať bez zbytočných prieťahov a aby priznal finančné zadosťučinenie sťažovateľovi v sume 3 500 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 225/2013.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov...

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti sťažovateľky konštatuje, že ju bolo potrebné odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. Z judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48

ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

Ústavný súd v posudzovanej veci považoval za relevantnú z hľadiska namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skutočnosť, že krajský súd rozhodol o sťažovateľkinom odvolaní rozsudkom sp. zn. 4 Co 180/2010 z 27. januára 2011, ktorým bola právna neistota sťažovateľky odstránená. Po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozsudku krajského súdu až do nadobudnutia právoplatnosti uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Mcdo 180/2010 jeho doručením (sťažovateľka v tejto súvislosti v sťažnosti uviedla, že „*vec sa vrátila krajskému súdu 30.1.2014*“) nemohlo dochádzať k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušovaniu jej označeného základného práva. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľka vytýkala krajskému súdu zbytočné prieťahy len po vrátení veci krajskému súdu najvyšším súdom do podania tejto sťažnosti, ktorá bola podaná na poštovú prepravu 5. marca 2015. Uvedené obdobie predstavuje niečo vyše trinástich mesiacov.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že namietaná dĺžka napadnutého konania sama osebe nemá takú ústavne relevantnú intenzitu, aby bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie označeného základného práva sťažovateľky, preto jej sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (podobne napr. I. ÚS 96/2011, III. ÚS 541/2011, III. ÚS 7/2015).

Pri rozhodovaní ústavný súd vychádzal aj z charakteru odvolacieho konania, kde úlohou odvolacieho súdu je preskúmanie postupu a rozhodnutia prvostupňového súdu, pričom z hľadiska početnosti úkonov viditeľných z pohľadu sťažovateľky, napr.

pojednávaniu, je potrebné mať na zreteli fakultatívnosť nariadenia pojednávania odvolacím súdom na prejednanie odvolania (§ 214 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov). Skutočnosť, že v posudzovanej veci nedošlo k nariadeniu pojednávania, resp. k iným úkonom viditeľným z pohľadu sťažovateľky, ešte sama osebe neznamená, že odvolací súd bol vo veci úplne nečinný. Ústavný súd nepovažoval namietanú dĺžku odvolacieho konania od vrátenia veci najvyšším súdom do podania tejto sťažnosti za nesúladnú s označeným základným právom sťažovateľky. K takémuto záveru ústavný súd dospel aj s prihliadnutím na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky, v závislosti od povahy veci, nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľke obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní na krajskom súde dochádzalo k zbytočným prieťahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015